

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **N. P.T.**, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18.2.2015, č. j. CPR-19381-4/ČJ-2014-930310-V240, ve věci **správního vyhoštění**

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 15.10.2014, č. j. KRPT-227063-26/ČJ-2014-070022-CH-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že na uvedeného cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18.2.2015, č. j. CPR-19381-4/ČJ-2014-930310-V240 byl výrok napadeného rozhodnutí částečně změněn tak, že nově zní:

Podle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo po nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nebo, jestliže podle zvláštního zákona, tj. zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, v platném znění, podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-19381-4/ČJ-2014-930310-V240 ze dne 18.2.2015 a uvedl, že mu nebylo umožněno seznámit se se všemi podklady, které jsou nutné ke zpracování odvolání, konkrétně se spisem MV ČR – OAMP ve věci zrušení povolení k pobytu. Informace obsažené v tomto spise mohou mít zásadní vliv na posouzení oprávněnosti správního vyhoštění. Namítal, že žalovaná místo toho, aby řízení přerušila, vydala rozhodnutí. Žalobce tak neměl možnost se k věci kvalifikovaně vyjádřit. Navrhl, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc jí byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí. Konstatovala, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí. Vyslovila přesvědčení, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ust. § 174a citovaného zákona. V daném případě byla individuálně posouzena proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobce a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalovaná napadeným rozhodnutím část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnila tak, že nově zní: podle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo po nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nebo, jestliže podle zvláštního zákona, tj. zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, v platném znění, podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odboru cizinecké policie č. j. KRPT-227063-26/ČJ-2014-070022-CH-SV ze dne 15.10.2013 ve věci správního vyhoštění potvrzeno. Žalovaná v odůvodnění uvedla, že

předmětným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo účastníku řízení uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy účastník řízení pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně dostatečně prokázal, že se žalobce nacházel ode dne 24.7.2014 do 14.10.2014 na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a tímto svým protiprávním jednáním naplnil znaky skutkové podstaty podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. Co se týče pobytu žalobce na území České republiky, žalovaná uvedla, že žalobce zde pobýval na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dne 12.9.2011 podal žádost o prodloužení, která byla dne 14.5.2014 zamítnuta. Rozhodnutí nabylo právní moci 6.6.2014. Pracoviště OAMP MV ČR vydalo dne 24.6.2014 žalobci výjezdní příkaz č. GA0185326 s dobou platnosti od 24.6.2014 do 23.7.2014. Žalobce tedy byl ve stanovené době povinen vycestovat z České republiky. Žalobce ovšem nevycestoval a dne 22.7.2014 podal žádost o vízum na 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Tato žádost mu byla dne 18.8.2014 zamítnuta. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 20.8.2014. Podání této žádosti žalobce neopravňovalo k dalšímu pobytu na území. Žalovaná uzavřela, že žalobce se nacházel od 24.7.2014 na území České republiky neoprávněně, a to do 14.10.2014. Žalovaná poznamenala, že žalobce byl seznámen s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí dne 15.10.2014 a jeho zákonný zástupce byl prokazatelně seznámen se spisovým materiálem dne 29.10.2014. K námitce žalobce, že odvolání doplní poté, co mu bude umožněno seznámit se se spisem vedeným u Policie ČR ve věci správního vyhoštění, žalovaná uvedla, že od podání odvolání do vydání napadeného rozhodnutí uplynula dostatečná doba k tomu, aby se zákonný zástupce žalobce seznámil se spisovým materiálem vedeným u OAMP MV ČR a uplatnil ve prospěch žalobce případná zjištění, což se však nestalo. Zdůraznila, že smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

Žalovaná posoudila okolnosti případu také s ohledem na ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174 zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že přihlédla k aspektům, které vyplývají z ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Neshledala, že by uložené správní vyhoštění bylo nepřiměřené. Uvedla, že účastník řízení je mladý, bezdětný a ani zdravotní stav mu nebrání v návratu do domovské země. Na základě zjištěných skutečností vyslovila přesvědčení, že nelze hovořit o integraci žalobce do české společnosti, neboť na území České republiky pobývá poměrně krátce. I v této krátké době však úmyslně nerespektoval české právní předpisy. Ze spisového materiálu rovněž nebylo zjištěno, že by žalobce měl na území České republiky vytvořené pevné kulturní a sociální vazby, respektive uvedl, že zde žádné nemá. Žalovaná dále argumentovala tím, že žalobce nežije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ani se nemusí o takovou osobu starat. Poukázala na to, že žalobce sám uvedl, že v České republice nemá žádné závazky, ani rodinné ani finanční, a případné vyhoštění nebude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Žalovaná dále konstatovala, že z hlediska zákonnosti proběhlo předmětné správní řízení plně v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. a zákonem č. 326/1999 Sb., postup v řízení o správním vyhoštění byl po zhodnocení všech souvisejících okolností posouzen jako správný a odpovídající po

právní i skutkové stránce stavu věci. Žalovaná dále uvedla, že je jí známo, že žalobce učinil prohlášení o azylu dne 18.11.2014. Řízení o azylu bylo zahájeno dne 21.11.2014 a dosud v této věci nebylo rozhodnuto. Odvolací orgán tedy zohlednil tuto skutečnost ve výroku napadeného rozhodnutí, když stanovil účastníku řízení – žalobci dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo po nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti, jestliže marně uplyne lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, nebo, jestliže podle zvláštního zákona, tj. zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, v platném znění, podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovanou (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu žalované soud zjistil, že dne 15.10.2014 bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., včetně poučení. Téhož dne byl za přítomnosti tlumočníka s žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Správní orgán I. stupně předestřel žalobci zjištění, z nichž vychází, označil podklady rozhodnutí o správním vyhoštění, které tvoří úřední záznam pracovníků OAMP Ostrava, úřední záznam policistů OPA Ostrava, cestovní pas žalobce, výjezdní příkaz X a bezpečnostní prověrka v dostupných evidencích Policie ČR a v protokole je konstatováno, že po seznámení s podklady pro rozhodnutí se žalobce podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. k věci vyjádřil. Uvedl, že si je vědom toho, že v současné době pobývá v České republice bez platného víza, protože platnost víza, které mu vydali na Odboru azylové a migrační politiky v Praze mu skončila dne 23.7.2014. Od té doby se mu nepodařilo z České republiky vycestovat a včerejšího dne se rozhodl celou věc řešit cestou OAMP v Ostravě. V České republice nemá žádné závazky, jak finanční, tak rodinné, více se k věci nechtěl vyjádřit. Dále konstatoval, že případné vyhoštění nebude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Prohlásil, že mu bylo umožněno nahlédnout do spisu, seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Souhlasil rovněž s osobou tlumočníka. Správní orgán I. stupně si následně vyžádal stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky. Ve stanovisku evidenční číslo ZS24535 ze dne 15.10.2014 je uvedeno, že vycestování žalobce je možné. S tímto závazným stanoviskem č. ZS24535, jakožto s podkladem pro rozhodnutí byl žalobce následně seznámen 15.10.2014, bylo mu dáno poučení dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. o tom, že je mu dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, byl vyzván k vlastnímu vyjádření se k podkladovému materiálu nebo k doplnění svých případných návrhů na provedení dalšího dokazování ve věci ještě před vydáním rozhodnutí, to vše za přítomnosti tlumočníka. Žalobce na to uvedl, že s podklady, důkazy a spisovým materiálem ve věci správního vyhoštění byl řádně seznámen 15.10.2014 ve 13.45 hod a nepožaduje se k těmto důkazům a podkladům vyjádřit. Poté 15.10.2014 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPT-227063-26/ČJ-2014-070022-CH-SV, které žalobce téhož dne převzal a v zákonné lhůtě proti rozhodnutí podal odvolání, prostřednictvím své zástupkyně advokátky JUDr. Anny Nguyenové, v němž uvedl toliko to, že si podává odvolání proti shora

označenému rozhodnutí, které doplní a podrobně odůvodní poté, co advokátce bude umožněno seznámit se se spisem. Na č. I. 42 správního spisu je záznam z 29.10.2014 o tom, že do spisu bylo umožněno nahlédnout advokátce JUDr. Anně Nguyenové, byl jí předložen kompletní spisový materiál. 11.11.2014 byla zástupkyni žalobce doručena výzva k odstranění vad odvolání ze dne 3.11.2014, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy s tím, že odvolání není odůvodněno. Dne 18.11.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání zástupkyně žalobce, v němž sdělila, že jí byla doručena výzva k odstranění vad podání a že předpokladem kvalifikovaného odůvodnění odvolání je seznámení se jak s řízením ve věci správního vyhoštění, tak i s předcházejícím řízením, ve kterém došlo k ukončení pobytu účastníka. Dále uvedla, že již dne 30.10.2014 požádala pracoviště MV – OAMP v Praze-Chodově o umožnění seznámení se se spisem žalobce, vztahujícího se k ukončení pobytu na území ČR, ovšem dosud žádnou informaci k možnosti prostudování spisu neobdržela. Současně požádala o prodloužení lhůty pro doplnění odvolání. Ve spise je dále záznam o tom, že dne 18.11.2014 žalobce písemně učinil na Odboru cizinecké policie Ostrava, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek, pracoviště Chotěbuz, prohlášení o mezinárodní ochraně. Před vydáním rozhodnutí o odvolání, žalovaná výzvou ze dne 14.1.2015 jednak sdělila zástupkyni žalobce, že pro rozhodování ve věci správního vyhoštění není rozhodující, zda byla seznámena se spisem účastníka řízení vedeným u Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, neboť i přes vzájemnou obsahovou návaznost se jedná o dvě různá správní řízení s odlišným předmětem a obsahem, která jsou prováděna v intencích jiných právních norem a jednak ji upozornila, že dosud neodstranila vady odvolání a současně ji vyzvala, aby odvolání odůvodnila ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení výzvy. Po marném uplynutí lhůty žalovaná vydala dne 18.2.2015 rozhodnutí č. j. CPR-19381-4/ČJ-2014-930310-V240.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 174a téhož zákona, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí, prvního dílu, hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, která

vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 75 odst. 1 písm. c), písm. d) odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 10 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce bylo proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takovéto nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. Krajský soud současně konstatuje, že žaloba podaná k poštovní přepravě 16.3.2015 (a doručená soudu 19.3.2015) je včasná, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupkyně 6.3.2015.

Krajský soud konstatuje, že správní orgán náležitě zjistil skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Správní orgán učinil správný závěr, podle něhož v konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza od 24.7.2014 do 14.10.2014, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členského státu Evropské unie. Z ust. § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že cizinec je povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Ke zjištění správního orgánu, že na území České republiky pobýval od 24.7.2014 do 14.10.2014 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, žalobce ani ničeho nenamítal. Při svém rozhodování správní orgán vycházel rovněž v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců – zákona č. 326/1999 Sb. – ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR č. ZS24535 ze dne 15.10.2014, z něhož vyplývá, že vycestování žalobce do domovského státu je možné. Správní orgán se zabýval posouzením věci i z pohledu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalobce sám uvedl, že na území České republiky žádné pevné kulturní a sociální vazby vytvořené nemá, nežije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie, ani se nemusí o takovou osobu starat, sám uvedl, že v České republice nemá žádné závazky, ani rodinné, ani finanční a případné vyhoštění nebude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Nedůvodná je námitka žalobce, kterou ostatně uplatnil i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že se dosud neseznámil se spisem vedeným u Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ve věci ukončení pobytu a že informace obsažené v tomto spise mohou mít zásadní vliv na projednávanou věc a že žalovaný namísto toho, aby řízení přerušil, vydal rozhodnutí. Předně je nutno poznamenat, že žalobce byl v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů seznámen s podklady pro rozhodnutí a bylo mu umožněno se k věci vyjádřit. Poté, co podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, a to bez bližšího odůvodnění, byl opakovaně správním orgánem I. stupně i žalovaným vyzván k jeho doplnění. Žalobce již v odvolání s datem 16.10.2014 uvedl, že odvolání doplní poté, co mu bude umožněno seznámit se se spisem. Nebylo žádného důvodu k tomu, aby správní orgán vyčkával několik měsíců na seznámení se účastníka řízení se spisovým materiálem vedeným u jiného správního orgánu, aby doplnil odvolání v této věci správního vyhoštění. Co se týče prohlášení žalobce o azylu dne 18.11.2014, přičemž rozhodnutí v řízení o azylu žalobce napadl správní žalobou, jak je soudu

známo z jeho informačního systému (věc je projednávána pod sp. zn. 62Az 1/2015) a řízení v uvedené věci zatím nebylo skončeno, soud uvádí, že tuto skutečnost zohlednil již žalovaný ve výroku svého rozhodnutí v souladu s § 119 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů částečnou změnou výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to tak, že podle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovil dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo po nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti, jestliže marně uplyne lhůta pro podání žaloby pro rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, nebo jestliže podle zvláštního zákona, tj. zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, v platném znění, podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Nebyla zde žádná otázka dle § 57 správního řádu, pro kterou by musela žalovaná rozhodnout dle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, o přerušení řízení.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení správního orgánu I. stupně či žalované nebylo shledáno důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady prokazatelně nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě 29.4.2015

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**